

Vážená rodino, přátelé, bratři a sestry,
již v předchozích příspěvcích jsme se dotkli služby br.prof.Josefa Smolíka v Českobratrské církvi evangelické.

Bratr profesor byl ke kazatelské službě ordinován v březnu 1946 (24.3.). Působil jako prozatímní diakon, vikář nebo jako farář ve sborech v Rokycanech, Pardubicích, v Praze u Klimenta a Praze u Salvátora. Dlouhá léta byl kazatelem a současně docentem evangelické teologické fakulty, tehdy nazývané Komenského evangelická bohoslovecká fakulta. Samo jeho působení naznačuje, že v této chvíli nepohlížíme na život člověka přísně dělený na sféru odbornou, učitelskou nebo církevní. Tak, jak se víra v Boha promítá do všech oblastí lidského života, tak nelze oddělit jednotlivé obory života bratra profesora. Kromě jeho působení ve zmíněných sborech třeba připomenout jeho hostování na různých kazatelnách sborů církve, nebo, jak jsme slyšeli, i ve společenstvích ekumenických, a to doma i v zahraničí. Svým životem, důrazy, hledáním i diskusemi provázel dr.Smolík větší část dosavadní existence ČCE. Generace kazatelů a kazatelek církve vedl k přivlastnění si zákonitostí a pravidel praktického šíření evangelia. Nepřehlédnutelným momentem v životě bratra profesora a společenství této církve byly rozsáhlé debaty o poslání církve, jejím místě ve společnosti a o vztahu, který si církev a jednotlivý křesťan mají tvořit v situaci, kterou si nezvolili a ve které sami sebe hledají. Díky milosti Boží dnes víme více o mozaikovitosti mnohého našeho poznání a také o tom, jak se Pán Bůh mezi námi oslavil a naše mnohé starosti vzal na sebe a postavil nás do souvislostí zcela nových.

Rád bych na tomto místě vyslovit vděčnost za službu prof. Josefa Smolíka, kterou přinesl ČCE. A to stejně jako vděčnost za jeho starostlivost, se kterou se věnoval tomu, aby Kristovo evangelium putující za člověkem mělo i skrze ČCE cestu stále nově připravovanou, otevíranou a přímou.

Dovolte mi osobní vzpomínku. V průběhu posledních let jsem se s bratrem profesorem setkal několikrát. Naše setkání byla spíše tichá, nedořešené otázky jsme nepotřebovali otevírat ani probírat, pozvolna se totiž dostaly na okraj. V bratru profesorovi přicházel člověk, kterému se svět vzdaloval, svět přestával být nejžhavější aktualitou. Otázky a té-

mata našich rozhovorů se vracely k jádru toho, čím bratr profesor žil. I když jsem z některých jeho slov cítil únavu, byla to únava naprosto lidská, protože jej oslabovaly mnohé události, kterými musel procházet. Chci však zmínit něco jiného. Do jisté míry se to završuje právě v této chvíli bohoslužebného soustředění na naději v Ježíši Kristu. V našich rozhovorech byla přítomná jistota, že navzdory všemu zůstáváme v Boží ruce, jako Boží ovečky, které se nepotřebují bát budoucnosti, jakkoliv do ní vede klopotná cesta. Až když vidíte člověka, pro koho je taková naděje jedinou nosnou, poznáte význam a cenu toho, co pozváním k víře dostáváme. Tato naděje, že se Bůh ve svém Synu Ježíše Kristu postaví nad prachem a veškerou částečnost poznání a hledání nahradí svou plností, taková naděje nás vzájemně posilovala. Možná i sbližovala nejen jako někdejšího učitele a žáka, ale jako zástupce dvou různých kazatelských generací. Není to ani pro tuto chvíli nic jiného než tato naděje, která dává důvod k tomu, aby slzy loučení byly proměňovány v radostné a vděčné vyznání víry, které začíná právě u žalmistova přesvědčení:

Byť se mi dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi, prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

Joel Ruml